

Hij verschijnt, doorboord door zestig oogen, die hem bijna verslinden, glimlachend, niet in het minst verbouwereerd. „Dag burgemeester”, zegt hij joviaal, en hij overrompelt den toch reeds in het nauw gebrachten burgemeester op een zoo innemende wijze, dat die niet nalaten kan hem de geboden hand te reiken. En nu volgen alle handen, en gaat de secretaris lui en gemakkelijk zitten in een aangeschoven zetel en hij begint te praten. Hij begint te vertellen van de nieuwe plannen der Regeering met de regeling der financieele verhouding van de gemeenten, en van de restauratie van een gevel aan de Brugpoort en als hij allen aan het boeien is door zijn levendigen verhaaltrant, — dan zegt hij terloops, maar zoo luid, dat ieder het hoort: „Apropos, burgemeester, ik moest gisteren voor familiezaken even uit de stad, en ik heb wat kou gevat — zonder overjas in den avond — en kon helaas! niet in den Raad zijn.”

„Een interessante interpellatie anders, vanmiddag,” roept een kwaadwillige uit. „Ja, ik heb het gehoord,” zegt dan de secretaris. „Er is een meneer in de Raad, die mij voor een soort van pierewaaier heeft aangezien. Maar die interpellatie is met artikel 9 in de hand toch moeilijk toe te staan, vindt u ook niet burgemeester?” — Een geweldige vroolijkheid beantwoordt zijn rake gezegde. En zoo wordt de secretaris van Loftinge zonder eenig verzet weer opgenomen in den broederkring. En zoo wordt hij ook weer opgenomen in de kring der Loftingsche notabiliteit, die gelukkig is, zich weer om hem te kunnen sluiten, en in den kring der Loftingsche burgerij.

Toen van Rupelmonde den volgenden keer weer in de Raad zat, had de heer Janssen, ziende, dat hij bij de herwonnen populariteit van den secretaris geen kans meer had, zijn interpellatie ingetrokken. — Het plaatselijk blad, waarvan de burgemeester president-commissaris was, had gezwegen in duizend talen, en er werd alleen nog maar wat gescholden in een gewestelijk arbeidersblaadje, maar ook dat smeulde uit, bij gebrek aan brandstof.

En zoo eindigt deze episode dan als de Rijn bij Katwijk, in het zand der vergetelheid van Loftinge. Alleen is er mee bewezen, dat men met diplomatieke talenten voor den gezantsschapspost in Parijs, de burgerij van Loftinge kan overwinnen, en het staat vast, dat een fuifdag van zijn secretaris aan Loftinge bezorgde zijn welkom schandaal! —

XI

Wéér is het zomer in Loftinge. En over een van de dagen, welke die nieuwe zomer te beleven geeft, moet ik u nog vertellen, het relaas vormt een noodzakelijk post-scriptum bij mijn verhaal. Immers het is opnieuw de secretaris en zijn familie, die nog eenmaal, maar dan wel voor het laatst, het middelpunt gaat vormen van de stedelijke belangstelling en van ons, die sprakeloos